

Помолися, Геламане!

Дейл Сирл
(Грунтується на реальних подіях)

Для Геламана сьогодні був перший день у школі. Він одягнув свою улюблену сорочку і взяв новий олівець. Його нова вчителька дозволила йому сісти за один стіл з його друзями Сильвестром, Хорхе та Мігелем. Був гарний день.

“А тепер приберіть зошити,—сказала сеньйора Мартінес.—Час пообідати”.

Сім'я Геламана завжди молилася разом перед їдою. Він підняв руку. “Сеньйоро Мартінес, а ми будемо молитися перед їдою?”

Сеньйора Мартінес усміхнулася Геламанові.

“Якщо хочеш, можеш помолитися над своєю їжею”.

Геламан і його друзі дістали свої обіди.

“Що таке молитва?”—запитав Сильвестр.

“Це розмова з Небесним Батьком,—сказав Геламан.—Таким чином ми дякуємо Йому за нашу їжу”.

“Можеш помолитися для нас усіх?”—запитав Мігель.

Геламан склав руки. Троє його друзів також склали руки. Геламан заплющив очі і схилив голову. Друзі також.

Потім Геламан промовив молитву, так, як це робила його сім'я. Він подякував Небесному Батьку за їхній гарний день і за їхні обіди. Він попросив благословити їхню їжу. Він закінчив в ім'я Ісуса Христа і сказав: “Амін”.

Сильвестр, Хорхе і Мігель розплющили очі. “Ви також можете сказати *амін*”,—сказав Геламан.

Його друзі усміхнулися і сказали: “Амін”.

Наступного дня під час обіду Сильвестр сказав: “Помолися, Геламане!”

“Так, помолися, Геламане!”—сказав Мігель. Хорхе кивнув.

Тож Геламан помолився знову. Цього разу він сказав, що особливо вдячний за те, що мама зробила йому бутерброд з шинкою і сиром, його улюблений. Він попросив Небесного Батька допомогти їм у навчанні в школі того дня.

Кожного дня під час обіду друзі Геламана казали: “Помолися, Геламане!” І кожного дня Геламан молився. Він молився зі своїми друзями щодня протягом тижня.

Наступного понеділка під час обіду Мігель сказав: “Сьогодні я помолюся”.

Геламан здивувався. Він склав руки, заплющив очі, схилив голову і слухав, як молився Мігель.

Він почав зі слів: “Дорогий Небесний

Батьку”. Він подякував Йому за їжу і попросив її благословити. Він закінчив в ім'я Ісуса Христа і сказав: “Амін”.

“Амін!”—долучилися Геламан і Хорхе.

“Амін,—сказав Сильвестр.—Я не знав, що ти вмєш молитися”.

“Я навчився, слухаючи Геламана,—сказав Мігель.—Я запитав своїх батьків, чи можна мені помолитися перед їдою вдома. Вони відповіли “так”, тож я молився так, як це робить Геламан”.

“Нічого собі!—сказав Сильвестр.—Думаю, я теж запитав своїх батьків, чи можна мені помолитися перед їдою”.

“Я також!”—сказав Хорхе.

Геламан усміхнувся. Він був радий, що зміг допомогти своїм друзям навчитися розмовляти з Небесним Батьком. Він знав, що Небесний Батько його любить, а також любить його друзів. ●

Ця історія сталася у Мексиці.

